

VAZİYET HASBİHÂLİ

Bazı insanlar kafa karıştırıcı derecede rahatsız ediciler. Az önce okuduğunuz cümle anlatmak istediğimin on kat hafifletilmiş versiyonu. Bir göz atalım.

Hepimiz ölümcül ve küresel bir virüsle karşı karşıyayız. Her gün yüzlerce, binlerce insan sevdiklerini kaybediyor. Hayat durma noktasına geldi. Evlere kapandık. Çoğu sosyal, ekonomik vb. gereksinimden mahrum kaldık. E, tabii olarak, her birimiz anadan doğma filozoflara dönüştük. Bu virüsün insanlığa bir uyarı, bir mesaj, ceza olabileceğini algıladık. Herkes dinince dualar etti, af diledi. Önlemler aldı. Tüm bunlar çok güzel.

Bütün sosyal mecralarda neyin ne sebeple başımıza geldiğiyle ilgili gönderiler paylaşıldı. Yaşlılara duyulan saygı ve sevgi hatırlandı. İnsanlık “insan” sözcüğünü yeniden düşünmeye başladı. Çok mutlu oldum.

Yine de kafamı kurcalayan bazı noktalar var. Mesela başka ülkelerdeki ölümlere sevinen bazı insanlar gördüm. Kalbim kırıldı. Böyle korkutucu bir durumda dahi insanlardan kınama cümleleri duydum, canım yandı. İhtiyaçlarını kendileri karşılaması gereken çünkü yalnız yaşayan bazı amcalarımızla geyik yahut farkındalık, bilemiyorum, yapmaya çalışan gençler gördüm. Gururuna yediremeyip suçunu kabul etmeyen, dahası oraya buraya üfleyen, tüküren, hapşırın insanlar gördüm. Günde binlerce cana mal olan bu virüse “Saçmalık!” deyip inanmayan, dalga geçen, meydan okuyanlar gördüm. Bambaşka yerlerdeki yardıma ihtiyacı olan insanların maskelerine göz diken ülkeler gördüm. Ülkeleri birbirine düşürüp savaş hazırlıkları yapmaktan sağlığı iki, üç hatta beşinci plana attığından o kadar mazlumun canını kaybetmesine neden olmuş ülkeler... Ve bunu dahi, gözle görüldüğü hâlde, kabul etmeyip küçük bir çocuk gibi dal kıran ülke başkanları...

Düşündüm sonra kendi kendime. Sahile vuran çocuk, bizden şikayetçi olan ve hatta henüz anne karnındaki o çocukların “ahları çıktı mı? Elbette. Aman dileklerine cevap alamayan onca masumun hakları yerini buldu mu? Buldu. O zaman ortak duamız kabul oldu. Peki ben neden rahatlamış hissetmiyorum? En başından beri hepimizin temennisi buydu. Hak, adalet... Çünkü insanoğlu küçük evlat gibi. Seni sinirlendirir, üzer, bunaltır, hatta ağlatır. Ama sonunda evladındır. Kılına zarar gelsin istemezsin. Onun için her şeyin en iyisini istersin. Ne kadar kırılmış olsan da o sana tutkalıyla gelince iş biter. Doğru, tüm dünyanın burnu sürtüyor. Çoğu bir bir farkına varıyor neler yaptıklarının ve nelere sebep olduğunun. Her ne kadar en sevdiğin vazoyu kırmış olsa da o kırık seramik parçası onun elini de kesmiş.

İşte şimdi dünya kanıyor. Bu kez komşunun çocuğu değil eli kesilen, insanlık! Bizzat senin elinde o derin yarık. İroniye bak ki yalnızca canını yaktığın mazlumların dikışı tutuyor. Bunca zaman görmediğiniz en güçlü ipler ellerinde. İçinde bulunduğumuz durum gerçekten de bize bir şeyler anlatıyor. Artık eğlenceli olmadığını, her ne yapıyorsak artık... Yararı olmadığını... Çok can yaktınız. Çok göz yaşısı akıttınız. Çok nefes harcadınız. Özgürlükten mahrum ettiniz. Çok yakattınız. Şimdi ise hepsi bir tekerrürde ve bedelini böyle ödüyorsunuz. Her yerden sorular geliyor “Ne zaman bitecek bu salgın belası?”. Başladığı yerde dostlar, başladığı yerde. Birkaç ay dayanamadığınız şu acıları ne kadar çektirdiyse o kadar sürecek belki. İşte o zaman bittik dünyaca. Yine sorsanız bunu da atlatınca her şey düzelecek mi? Akıllar başlarını bulacak mı? Sanırım bu soruları cevaplamak o kadar da zor olmaz. Evde kalın, sağlıkla kalın, hoşça kalın...